

C-775/19. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2019. október 22.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Finanzgericht Baden-Württemberg (Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. július 22.

Felperes:

5th AVENUE Products Trading GmbH

Alperes:

Hauptzollamt Singen

Az alapeljárás tárgya

Behozatali vámok, vámérték-megállapítás

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Az uniós jog értelmezése, EUMSZ 267. cikk

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (Vámkódex) 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett, a Vámkódex – a Vámkódex végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (a Vámkódex végrehajtási rendelete) 157. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 32. cikke (5) bekezdésének b) pontja alapján az importált áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árhoz hozzáadandó jogdíjaknak és licencdíjaknak minősülnek-e azok a kifizetések, amelyeket az áru

vevője a vételáron felül árbevételétől függően négy éven át évente egyszer azért teljesít, hogy az árut

- meghatározott területen,
- legelsőként,
- kizárólagosan és
- hosszú távon

értékesíthesse?

2) Adott esetben csak arányosan kell-e hozzáadni e díjazásokat az importált áruért kifizetett vagy kifizetendő árhoz, és ha igen, mi alapján?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések és ítélkezési gyakorlat

A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.) (a továbbiakban: Vámkódex), a 32. cikk (1) bekezdésének c) pontja, (2) bekezdése és (5) bekezdésének b) pontja

A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.; helyesbítés: magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 16. kötet, 133. o.) (a továbbiakban: a Vámkódex végrehajtási rendelete), különösen a 157. cikk (1) és (2) bekezdése, a 158. cikk, a 160. cikk és a 161. cikk

Az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. november 24-i (EU) 2015/2447 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2015. L 343., 558. o.; helyesbítések: HL 2016. L 87., 35. o.; HL 2017. L 101., 195. o.; HL 2018. L 157., 27. o.; HL 2019. L 181., 124. o.) (a továbbiakban: 2015/2447 végrehajtási rendelet), a 136. cikk (1) bekezdésének első mondata és (4) bekezdésének a) pontja

Az 1994. évi általános vám- és kereskedelmi egyezmény VII. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (1994. évi GATT vámérték-megállapítási kódex) (HL 1994. L 336., 119. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 205. o.), a 8. cikk (3) bekezdése és az arra vonatkozó megjegyzés

A Bíróság 2017. március 9-i GE Healthcare ítélete, C-173/15, EU:C:2017:195

A tényállás és az eljárás rövid bemutatása

- 1 Az alapeljárás felei között az képezi a vita tárgyát, hogy a felperes által a (kizárólagos) forgalmazási jogért a beszállítója részére teljesített kifizetéseket hozzá kell-e adni az importált áruért ténylegesen kifizetett árhoz.
- 2 A felperes vállalkozása többek között Havanna-szivarok (nagy)kereskedelmével foglalkozik. A felperes a kubai állami szivarexport-vállalattól, a Habanos S.A.-tól szerzi be a szivarokat.
- 3 2012. január 31-én a felperes és a Habanos S.A. egy „Exclusive Distribution Agreement” (a továbbiakban: EDA) elnevezésű megállapodást kötött egymással angol nyelven, amely alapján a felperest kizárólagos forgalmazási jog illeti meg a Habanos S.A. szivarjai tekintetében a német és az osztrák piacon.
- 4 Ennek fejében a felperes kötelezettséget vállalt arra, hogy az ausztriai kizárólagos forgalmazási jog biztosításáért négy éven át évente egyszer az ausztriai eladásokból származó árbevételének 25%-át kifizeti a Habanos S.A.-nak úgynevezett „compensation”-ként.
- 5 A „compensation”-t a felperesnek – a megállapodásnak megfelelően – évente kiszámlázták, és azt a felperes ki is fizette. A szerződésben megállapított időtartam leteltét (2016. február 27.) követően befejeződtek a kifizetések. A németországi kizárólagos forgalmazási jogért a felperesnek nem kellett megfelelő „compensation”-t fizetnie.
- 6 A szivarok beszerzésére nem írásbeli adásvételi szerződés megkötése, hanem rendelések leadása és azok elfogadása útján került sor. A felperes megkapta az árjegyzéket, amely alapján aztán leadta a rendeléseket. A vételárak függetlenek voltak attól, hogy a szivarokat melyik országba adta el újra a felperes. Miután a felperes leadta a rendelést, a Habanos S.A. számlát állított ki, és leszállította a megrendelt árut.
- 7 A felperes jellemzően a számára engedélyezett D típusú vámraktáron keresztül végezte a kubai szivarok behozatalával összefüggő vámkezelést. A raktár a felperes waldshut-tiengeni (Németország) székhelyén található. A szabad forgalomba bocsátásra a vámraktárból történő kivétel mellett az eljárás engedély szerinti – a Vámkódex végrehajtási rendelete 278. cikkének (3) bekezdésében szabályozott – egyszerűsített lezárása, vagyis az áruk nyilvántartásokba történő bevezetése útján és újbóli vám elé állítás nélkül került sor. A Habanos S.A. beszállító cég szivarjainak saját D típusú vámraktárába történő betárolása során a felperes bizonyos költségek (fuvardíj, biztosítási díj stb.) hozzáadásával, de a „compensation”-nek nevezett kifizetések beszámítása nélkül jelentette be a ténylegesen kifizetett vételárakat a vámérték megállapításának alapjaként. A betárolás időpontjában ugyanis még nem volt megállapítható, hogy a szivarok közül melyeket értékesítették Németországba, és melyeket Ausztriába.

- 8 A felperesnél végzett vámellenőrzést követően az ellenőr arra az álláspontra helyezkedett, hogy a „compensation”-nek nevezett díj a vételár egy elkülönített része, amelyet a Vámkódex 29. cikke (3) bekezdésének a) pontja alapján figyelembe kell venni a vámérték megállapítása során.
- 9 Az alperes Hauptzollamt (fővámhivatal, Németország) egyetértett az ellenőr álláspontjával, és több vámmegállapító határozatot hozott, köztük a jelen ügyben egyedül vitatott 2015. augusztus 28-i határozatot, amellyel utólagosan behozatali vámot állapított meg. 2015. szeptember 23-án a felperes kifogást emelt e határozattal szemben, amelynek azonban a fővámhivatal csak részben adott helyt. A fővámhivatal egyéb részében mint megalapozatlant elutasította a kifogást.
- 10 2017. december 6-án indított keresetével a felperes azt kifogásolja, hogy véleménye szerint tévesen adták hozzá a „compensation”-nek nevezett kifizetéseket az értékelendő áru vámértékéhez.

Az előzetes döntéshozatalra utalás indokainak rövid bemutatása

- 11 A kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint a jelen ügyben az bír döntő jelentőséggel, hogy kizárólag a harmadik országból behozott áruért (a Habanos S.A. beszállító szivarjaiért) a felperes által kifizetett vételarat kell-e ügyleti értéként alapul venni (ha igen, akkor a keresetnek helyt kell adni), vagy ezenfelül az ausztriai eladásokból származó árbevételének nagyságától függően a felperes által teljesített, „compensation”-nek nevezett kifizetéseket is hozzá kell-e adni a vámértékhez (ha igen, akkor a keresetet el kell utasítani).

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésről

- 12 A kérdést előterjesztő bíróság abból indul ki, hogy az értékelendő díjazás (a „compensation”) nem a Vámkódex 29. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti vételár elkülönített részének minősül.
- 13 Mivel a „compensation”-t az importált áruk felhasználására vagy újraeladására vonatkozó jogok használatáért kell kifizetni, a Vámkódex végrehajtási rendelete 157. cikke (1) bekezdésének harmadik franciabekezdése alapján e díj sokkal inkább a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett jogdíjnak, illetve licencdíjnak minősül. Az ilyen jogdíjakat és licencdíjakat három kumulatív feltétel együttes fennállása esetén kell hozzászámítani az importált áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő vételárhoz a Vámkódex – a Vámkódex végrehajtási rendelete 157. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja és (5) bekezdésének b) pontja alapján, nevezetesen, először is, ha a jogdíjakat és licencdíjakat nem számították be a ténylegesen fizetett vagy fizetendő árba, másodszor, ha azok az értékelendő árura vonatkoznak, illetve harmadszor, ha a vevő e jogdíjakat vagy licencdíjakat mint ezen áru eladása feltételeként köteles megfizetni (védjegyekkel kapcsolatban

lásd: a Bíróság 2017. március 9-i GE Healthcare ítélete, C-173/15, EU:C:2017:195).

- 14 A kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint az első feltételt illetően az következik a szóban forgó licencmegállapodás, vagyis az EDA rendelkezéseiből, hogy a szivarok ausztriai forgalmazásának kizárólagos jogáért fizetendő licencdíjakat nem számították be az értékelendő áru vételárába.
- 15 Ami a harmadik feltételt illeti, a kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint a vitatott „compensation” kifizetése az áruk eladásának is feltételét képezi a Vámkódex végrehajtási rendelete 157. cikke (2) bekezdésének második franciabekezdése értelmében. Az a körülmény, hogy a kötelezettség négy év elteltével megszűnt, nem jelenti azt, hogy a felperes a licencdíj kifizetése nélkül is (kizárólagos) jogot kapott volna az ausztriai forgalmazásra. Az sem bír jelentőséggel, hogy a „compensation” kikötésére nem az egyes adásvételi ügyletek keretében, hanem az EDA-ban került sor, mivel egy keret-licencmegállapodás fennállása is elegendő, ha – mint az értékelendő EDA esetében – abból az derül ki, hogy minden egyes jövőbeli adásvételi szerződés a licencdíj kifizetésétől függ. Feltételezendő tehát, hogy a Habanos S.A. a vitatott díj kifizetése nélkül nem vagy legalábbis nem a megállapodás szerinti szerződéses feltételek mellett értékesítette volna az ausztriai forgalmazásra szánt árukat.
- 16 A kérdést előterjesztő bíróságnak mindazonáltal kétségei vannak a második feltétel teljesülését, vagyis azt illetően, hogy a kifizetés a Vámkódex végrehajtási rendelete 157. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdése értelmében az értékelendő árukra vonatkozik-e. Az egyedi ügy összes körülménye alapján, különösen a jogdíj-, illetve licencdíj-megállapodásra figyelemmel kell megítélni, hogy a jogdíj, illetve licencdíj az importált árura vonatkozik-e, tehát hogy a jogdíj, illetve licencdíj az áruval kapcsolatos szolgáltatások ellenértékét képezi-e. A kiszámolási mód nem bír döntő jelentőséggel. Ha – mint a jelen ügyben – az importált áru újraeladásából származó bevételt veszik alapul a jogdíj, illetve licencdíj összegének kiszámolása szempontjából, akkor ez alapján nem feltételezhető a Vámkódex végrehajtási rendelete 161. cikkének első bekezdése alapján, hogy a jogdíj, illetve licencdíj az áruval kapcsolatos szolgáltatások ellenértékét képezi. Másfelől azonban, mint az a Vámkódex végrehajtási rendelete 161. cikkének második bekezdéséből kiderül, az ilyen kiszámolási mód nem is zárja ki azt, hogy a jogdíj, illetve licencdíj az importált árura vonatkozik.
- 17 A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben abból indul ki, hogy a felperes egyrészt azért fizette ki a vitatott „compensation”-t, hogy az importált árut legelsőként értékesíthesse az osztrák piacon (forgalmazási jog), másrészt pedig azért, hogy a szivarok ausztriai forgalmazásának joga kizárólag őt illesse meg (területvédelem).
- 18 Amennyiben a felperesnek azért kellett kifizetnie a „compensation”-t, hogy az importált szivarokat (elsőként) adhassa el újra és forgalmazhassa Ausztriában, annyiban a kifizetett licencdíj a kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint a

Vámkódex végrehajtási rendelete 157. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdése értelmében főszabály szerint az importált árukra vonatkozik, mert a forgalmazási vagy viszonteladási jog a rendelkezési jog megszerzésének részét képezi az importált áru beszerzése során.

- 19 Amennyiben a felperesnek azért kellett kifizetnie a „compensation”-t, hogy egyedül értékesítse a Havanna szivarokat Ausztriában (területvédelem), tehát hogy a Habanos S.A. ne értékesítsen más vevőknek, annyiban viszont kétséges, hogy a kifizetések az árukra vonatkoznak.
- 20 A kérdést előterjesztő bíróság annak feltételezése felé hajlik, hogy a vevő által az importált áru vételárán felül kizárólag azért teljesített kifizetéseket, hogy egy meghatározott területen egyedül értékesítse az árut, a vámérték megállapítása során nem kell a Vámkódex – a Vámkódex végrehajtási rendelete 157. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 32. cikke (5) bekezdésének b) pontja értelmében vett jogdíjként, illetve licencdíjként figyelembe venni. Míg ugyanis az áru újraeladásának, illetve forgalmazásának joga az áru feletti rendelkezési jogot érinti, és azt ezért az áru magában foglalja (lásd ezzel kapcsolatban immár a 2015/2447 végrehajtási rendelet 136. cikke (1) bekezdésének első mondatát is), addig a kizárólagos forgalmazási jog egy kiegészítő jellegű, az áru feletti rendelkezési jog megszerzésére való jogosultságot meghaladó jog. A kizárólagos forgalmazási jogért ennek megfelelően nem az importált áru ellenértékéért fizetik ki a jogdíjat, illetve licencdíjat, hanem azért, hogy a megállapodás hatálya alá tartozó területen az eladó ne értékesítsen más személyek részére.
- 21 A fenti vitás kérdésre csak akkor nem kell választ adni, ha – a kérdést előterjesztő bíróságtól eltérően – arra az álláspontra helyezkedünk, hogy a vevő által az áru vételárán felül (kizárólag) a területvédelem biztosításáért fizetendő díjazásokat jogdíjként, illetve licencdíjként hozzá kell adni az importált áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árhoz a Vámkódex – a Vámkódex végrehajtási rendelete 157. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 32. cikke (5) bekezdésének b) pontja alapján.
- 22 A Bíróság által a 2017. március 9-i GE Healthcare ítéletben (C-173/15, EU:C:2017:195) kifejtettekre tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság végezetül abból indul ki, hogy annak megítélése szempontjából, hogy a vitatott „compensation” az árukra vonatkozik-e, nem bír jelentőséggel, hogy a jelen ügyben a szóban forgó szivarok exportra történő eladásának időpontjában még nem volt megállapítható, hogy a szivarokat a felperes németországi – Németországban a felperes már a „compensation” kifizetésétől függetlenül forgalmazási joggal rendelkezett – vagy ausztriai vevőinek adják-e el újra.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdésről

- 23 Ha a kizárólag a területvédelem biztosításáért fizetendő díjazásokat a Vámkódex – a Vámkódex végrehajtási rendelete 157. cikkének (2) bekezdésével

összefüggésben értelmezett – 32. cikke (5) bekezdésének b) pontja alapján nem kell hozzáadni az importált áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árhoz, az olyan díjazások esetében, amelyeket – mint a jelen ügyben – egyrészt azért fizettek, hogy a vevő legelsőként értékesíthesse az árut egy meghatározott területen, másrészt pedig azért, hogy e forgalmazási jog kizárólag őt illesse meg, az a további kérdés is felmerül, hogy e jogdíjakat, illetve licencdíjakat teljes egészükben hozzá kell-e adni az importált áru vételárához, vagy azokat fel kell osztani egy, a vételárhoz hozzáadandó és egy, a vámérték szempontjából irreleváns részre.

- 24 A Vámkódex végrehajtási rendelete 158. cikke (3) bekezdésének alkalmazási körében a Bíróság megállapította, hogy a Vámkódex 32. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti hozzászámítás akkor is elvégezhető, ha a jogdíjak vagy licencdíjak részben az importált árukra, részben pedig az importálást követő tevékenységekre vagy szolgáltatásokra vonatkoznak. A kiigazítást ebben az esetben olyan objektív és számszerűsíthető adatok alapján kell elvégezni, amelyek lehetővé teszik az ezen árukhoz kapcsolódó jogdíjak vagy licencdíjak összegének megbecslését (2017. március 9-i GE Healthcare ítélet, C-173/15, EU:C:2017:195, 52. pont).
- 25 Mindenekelőtt az a kérdés merül fel, hogy ezen elvek arra a jelenlegi helyzetre is alkalmazhatók-e, amelyben az elsőként történő forgalmazás területvédelemmel egybekötött jogát biztosították a felperes részére, és a felperes által fizetett díjazásnak az ausztriai forgalmazási jog első alkalommal történő biztosítására eső részét ezért a Vámkódex – a Vámkódex végrehajtási rendelete 157. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 32. cikke (5) bekezdésének b) pontja alapján részben hozzá kell adni az importált áru árához (lásd az 1994. évi általános vám- és kereskedelmi egyezmény VII. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás [HL 1994. L 336., 119. o.; magyar nyelvű kiadás 11. fejezet, 21. kötet, 205. o.] 8. cikkének (3) bekezdését).
- 26 Ha igen, akkor az a további kérdés merül fel, hogy meg kell-e osztani a jogdíjakat, illetve licencdíjakat, és adott esetben mi alapján, ha – mint az értékelendő „compensation” esetében – nem állnak rendelkezésre a Vámkódex 32. cikkének (2) bekezdése, illetve a Vámkódex végrehajtási rendelete 158. cikkének (3) bekezdése értelmében vett objektív és mennyiségileg meghatározható, illetve számszerűsíthető adatok, amelyek lehetővé teszik a jogdíjak vagy licencdíjak összegének egy, az importált áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árhoz hozzáadandó és egy, a vámérték szempontjából irreleváns részre történő felosztását (lásd ezzel kapcsolatban még: az 1994. évi általános vám- és kereskedelmi egyezmény VII. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás 8. cikkének (3) bekezdésére vonatkozó, a megállapodás I. mellékletében foglalt megjegyzés; a Vámkódex végrehajtási rendeletének 23. melléklete a Vámkódex 32. cikkének (2) bekezdésével kapcsolatban; a Vámkódexbizottság [vámérték-megállapítási részleg] 3. számú magyarázatának 7. pontja, valamint 11. és azt követő pontjai).